Piotr S. Szlezynger

Projekty odbudowy dworu Eleonory Wodzickiej w Korzkwi oraz rewaloryzacji założenia parkowego

Celem publikacji jest przybliżenie czytelnikowi problemów związanych z odbudową niezachowanego dworu wzniesionego w pobliżu rycerskiego zameczku w Korzkwi. Autor omawia problemy i zagrożenia związane z opracowaniem projektów rekonstrukcji budynku i zagospodarowaniem otoczenia. Zajmuje się wpływem na otoczenie przedstawionej propozycji, sygnalizuje pomysł produktu turystycznego z wykorzystaniem odbudowanego dworu. Wieś Korzkiew wraz zamkiem położona jest w malowniczej dolinie rzeczki Korzkiewki, lewego dopływu Prądnika, około 13 km od centrum Krakowa, na terenie gminy Zielonki, która od 1991 r. należy do związku gmin jurajskich. W dotychczasowych publikacjach szczególną uwagę zwracano na zamek będący siedzibą właściciela dóbr, a wskazywano jedynie na istnienie dworu pod zamkiem.

Wieś z dobrami wzmiankowana jest już w 1352 r. jako należąca do rodziny Korzekwickich herbu Syrokomla[1]. W końcu XV w. przeszły na własność ławnika i rajcy krakowskiego Piotra Krupki oraz jego sukcesorów. Od połowy XVI w. właścicielami zamku i dóbr byli kolejno: Zborowscy, Ługowscy, Jordanowie, od 1755 r. Teodor Wessel, a od 1775 r. Wodziccy. Synowa Eliasza Wodzickiego i Ludwiki z Wielopolskich Eleonora z Dembowskich (zm. 1837) wzniosła po śmierci męża Jakuba w 1806 r. pod zamkiem dwór, przebudowany z dawnej owczarni, w którym zamieszkała na stałe. Następnie około 1820 r. z inicjatywy Stanisława Wodzickiego[2], któremu zawdzięczamy krakowskie planty, założyła w dolinie o wymiarach około 240 x 450 m imponujący park angielski. W 1863 r. podczas Powstania Styczniowego dwór zrabowała rosyjska piechota gen. Bagrationa[3].

W 1859 r. wieś nabył dr Józef Sedlmayer, w 1870 r. Bogusław Jeziemiński, 1882-90 Henryk Wieliczko, następnie Paweł Bystry Badeni, a po 1897 r. Maria Giustiniani i Karol Guziński, którzy odrestaurowali park[4]. Dwór był remontowany w ciągu XIX wieku i na początku XX, zaniedbany w trakcie II wojny światowej. Do 1952 r właścicielami byli Radeccy, następnie za długi majątek wraz z zamkiem przeszedł na własność Skarbu Państwa. W 1985 r. zamek, należący od 1970 r. do Państwowego Funduszu Ziemi kupiła za symboliczną złotówkę bratanica p. Barbary Piaseckiej-Johnson (Magda Piasecka-Ludwin), od której w 1997 r. kupił go Jerzy Donimirski. Pierwsze drukowane relacje o dobrach korzkiewskich zawdzięczamy Klementynie Hoffmanowej[5], która we dworze przebywała kilka dni, ikonografię z około 1805 r. akwarelom Józefa Peszki (1767-1831) i rysunkowi z 1834 r. Józefa Dembowskiego[6]. Na znanej z odrysu W. Niewaldy „mappie gruntów plebanii Korzkiew z 1828 r… przekopiowanej z mappy dóbr Korzkiew w r. 1799 przez geometre Michała Bacharewicza" zaznaczono usytuowany na osi wschód – zachód dwór, po przeciwnej stronie rzeczki i drogi budynki karczmy i browaru. Ten ostatni istniał jeszcze jako mieszkalna półruina w latach 70. Na północ od zamku i kościoła parafialnego w zakolu rzeczki znajdował się młyn, a także dwie ślusarnie[7]. W czasie okupacji hitlerowskiej we dworze w Korzkwi przebywali m.in. Jan Józef Szczepański, Czesław Miłosz, Lila Pawlikowska, Wolscy i Turowiczowie. Niestety od końca lat 40. XX w. Radeccy systematycznie w wapienniku wypalali stopniowo rozbierane ściany dworu. Część drewniana uległa spaleniu przed 1949 r.[8]

W 1968 r. Katedra Geodezji AGH wykonała pomiary geodezyjne zamku i parku wraz z pozostałościami dworu. W latach 70. zamierzano przeznaczyć zamek na hotel i ekspozycję, a teren dawnego parku (nieprzewidzianego do rewaloryzacji) na boisko sportowe, stację turystyczną, pole namiotowe oraz parking. Dawny park z zachowanym starodrzewem i dawnym układem ścieżek, a nawet oskarpowanym od południa stokiem, gdzie upra-

BIBLIOTEKA CYFROWA POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ

Korzkiew. Mapa rękopiśmienna z 1828 r. widocznymi zabudowaniami dworskimi, zamkiem i kościołem. Oryg. w Archiwum Diecezjalnym w Kielcach

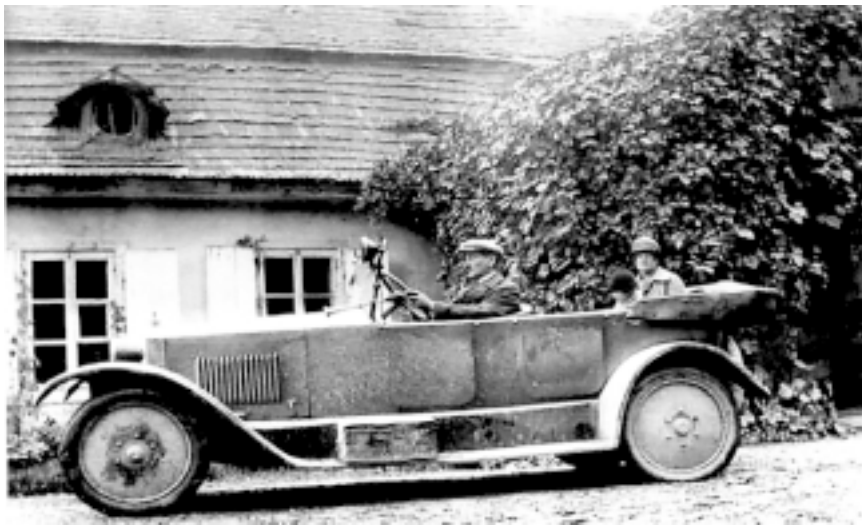

Projekt fasady dworu w Korzkwi według Żaboklickiego i Książka

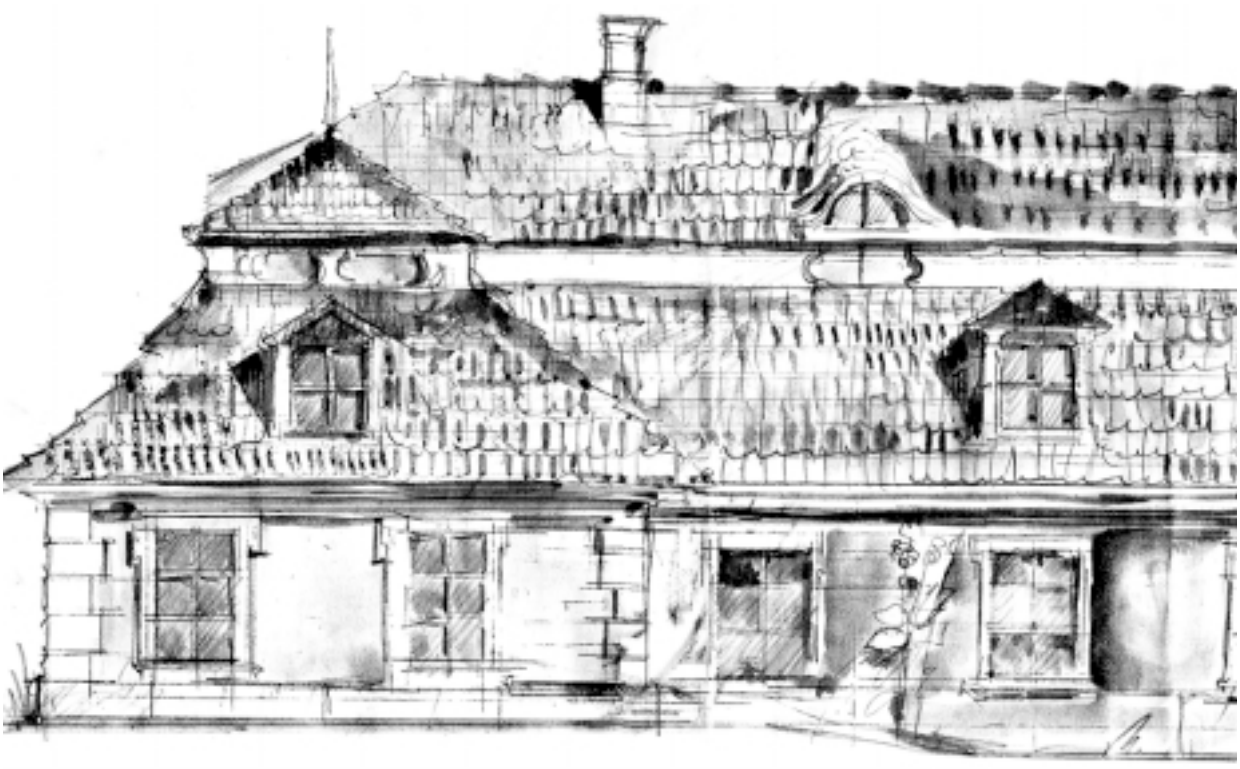

Korzkiew – widok lotniczy, na 1. planie zamek, dalej dolina z miejscem, gdzie stał dwór

Widok fasady dworu w Korzkwi około 1930 r. Fot. A. Oleś

Projekt fasady dworu w Korzkwi wg B. i J. Lendów

BIBLIOTEKA CYFROWA POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ

wiano winorośl, skomunalizowany w latach 80., przeszedł na własność gminy Zielonki. W 1996 r. część parku podworskiego o powierzchni 2,5 ha nabył od PTTK Jerzy Donimirski. Dotychczasowy właściciel rozpoczął stopniowe scalanie terenu parku: w 2001 i 2004 r. od gminy Zielonki nabył kolejne części, tak że całość obecnie liczy 5,46 ha. Zaangażował jako konsultanta w 1999 r. prof. dr. Janusza Bogdanowskiego[9]. Wspólnie z Niewaldą w latach 1997-98 opracowali studium krajobrazowe przyszłego parku kulturowego i projekt rewaloryzacji dawnego założenia parkowego, odbudowy dworu i zabudowań gospodarczych wsi Korzkiew, związanych z siłą wody potoku Korzkiewki. W przyszłości zgodnie z planami właściciela zamku ma powstać Korzkiewski Park Kulturowy z zamkiem, odbudowanym dworem i parkiem z miniskansenem. Poczynania te stanowią kontynuację dydaktyczno-oświatową pobytu turystyczno-rekreacyjnego w zamku. W 2005 r. prof. dr hab. Zygmunt Denisiuk wysoko ocenił wartości przyrodnicze parku[10]. Niestety bankowcy nie rozumieją wartości tkwiących w ww. pomyśle i nie planują wsparcia tych działań.

Teren dawnych dworskich zabudowań gospodarczych pomiędzy zamkiem a Korzkiewką zajmuje obecnie Ośrodek Kształcenia, Wypoczynku i Rekreacji Chorągwi Krakowskiej ZHP. W murowanym budynku rządcówki (?) i 5 domkach częściowo skanalizowanych jest 88 miejsc noclegowych. Zamek częściowo użytkowany jako hotel, miejsce spotkań rodzinnych, jest jedynym odbudowanym w ostatnich 200 latach na Wyżynie Krakowsko-Częstochowskiej. Wraz z parkiem i odtworzonym dworem w zamiarze właściciela ma służyć aktywizacji terenu w szerokim tego słowa pojęciu. Park jest miejscem rekreacji i odpoczynku, a także imprez integracyjnych, odbywających się od 1992 r. z inicjatywy Cecylii Chrząścik – prezesa stowarzyszenia „Bądźcie z nami" i skierowanych do niepełnosprawnych. Odbywają się też imprezy komercyjne, np. w 2003 r. z okazji 200. rocznicy założenia PZU, która zgromadziła blisko 2500 osób. Dawny park jest obecnie miejscem spacerów, imprez rodzinnych i sportowo-rekreacyjnych.

Zgodnie zachowanymi kilkoma fotografiami wykonanymi przez krakowskiego konserwatora zabytków dr. Andrzeja Olesia w latach 30. XX w. oraz pomiarami parteru arch. Stanisława Bezdeka[11] dwór był klasycystyczny, usytuowany u podnóża zalesionego wzgórza zamkowego w parku krajobrazowym, zwrócony frontem ku południowi. W części środkowej był murowany, w dobudowanych skrzydłach wschodnim i zachodnim drewniany, zrębowy, tynkowany. Wzniesiony na planie wydłużonego prostokąta, parterowy, na podmurówce, dwutraktowy, o traktach o nierównej szerokości, rozdzielonych w części środkowej krótkim korytarzykiem. Trakt frontowy był węższy, symetryczny, z sienią na osi, po obu jej stronach po 4 pomieszczenia, w trakcie tylnym 10 pomieszczeń różnej wielkości, pośrodku sieni komin spędzany. Elewacja frontowa trzynastoosiowa, z 6-kolumnowym portykiem pośrodku, wspierającym trójkątny przyczółek, nad portykiem z daszkiem siodłowym. Okna były 6-kwaterowe. Elewacja tylna była 14-osiowa, niesymetryczna, elewacje boczne bez podziałów, dach kryty gontem, mansardowy, z dwoma lukarnami w połaci frontowej[12]. Całość otaczała romantyczna kompozycja zieleni ujęta od strony drogi ceglanym murem wysokim na około 2,5 m, w miejscu obecnego mostku było spiętrzenie wody, napełniające staw. Mur zniosła powódź w latach 30. XX w. Z budynku pozostały mury fundamentowe, nieczytelne w terenie, część piwniczki, natomiast widoczny jest zarys stawu, który został założony w południowej części parku w początku XX w.

W narożniku północno-wschodnim parku[13] wyznaczono dereniami, grabami, murem tarasu i brzegiem lasu miejsce z dębem pośrodku nazwane „zielonym pokojem", używane przez mieszkańców dworu do wypoczynku, zabaw dziecinnych, stanowiło jakby przedłużenie dworskich pokoi w zacienionym miejscu parku. Niestety liczny starodrzew – jesiony, dęby i wiązy – traktowany był w latach 30. jako ratunek w doraźnych kłopotach finansowych i wycinany. Park angielski oparty był na głównej osi kompozycyjnej północ – południe zamkniętej od północy zamkiem. Oś ta oddzielała od siebie dwie polany tworzące układ centralny parku. Od wschodu naturalną granicę parku stanowi zwarta ściana lasu liściastego, od zachodu roślinność wzdłuż potoku. W kierunku południowym za dworem stała piekarnia, a dalej wapiennik, z zachowanym do dzisiaj fundamentem dawnego pieca do wypalania wapna, działającego do lat 60. XX wieku. Kolejny wapiennik zakładano w parku w latach 60., ale wobec protestów Rady Naukowej OPN zrezygnowano z tego[14].

Jerzy Donimirski po zakupie terenu parku podworskiego zlecił wykonanie projektu studialnego rekonstrukcji dworu w skali 1:100 architektom Arturowi Żaboklickiemu i Ludomirowi Książkowi. Autorzy oparli się na ikonografii i pomiarach, ale w sposób dość dowolny, fasada jest 11-osiowa (dawniej 13-osiowa), dodano duże przeszklone otwory wejściowe, dawniej nieistniejące, bardzo „sztywny" portyk z gankiem, z dużym otworem drzwiowym na osi, na tarasie piętra. Tylko parter ma przeznaczenie mieszkalne. Dach łamany po-

BIBLIOTEKA CYFROWA POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ

siada niewielkie okienka w kształcie łezek. Całość nawiązuje w sposób niekonsekwentny i dość dowolny do zachowanej ikonografii. W roku 2000 kolejną wersję odbudowy dworu opracował architekt Jacek Lenda. Całe poddasze adaptował na cele mieszkalne, zaproponował 13-osiowy podział fasady jak do 1950 r., 4-kolumnowy portyk, łamany w typie „krakowskim" dach kryty dachówką. Autor kreuje narożne, boniowane ryzality-alkierze, podkreślone sterczynami na dachach, wysunięty ryzalit w elewacji ogrodowej, obramienia dużych okien formowane są w dachu miękko na styku z połaciami, a te w przyziemiu mają uszate, barokowe obramienia. Oryginalną propozycją Lendy jest pomysł zejścia tarasowego z poziomu piwnic sprzed dworu w kierunku brzegu – „bulwaru" – Korzkiewki, stworzenie zielonego wnętrza ujętego drzewami. Uczytelniony został kolisty gazon od strony zachodniej. Częściowo podpiwniczony od południa budynek będzie mieścić zaplecze gastronomiczne i sanitarne dla odwiedzających park. Dwór o łącznej powierzchni około 600 m^2 z dwoma kondygnacjami użytkowymi w poddaszu ma pełnić funkcję hotelu z co najmniej 18 pokojami oraz z pomieszczeniami reprezentacyjnymi. Ten drugi projekt – także w skali 1:100 – jest zdecydowanie ciekawszy, bardziej malarski.

W najbliższym czasie zostanie opracowany trzeci projekt wykonawczy, realizacyjny, eliminujący błędy i niedociągnięcia dwóch poprzednich.

W styczniu 2004 r. wykonano roboczy projekt[15] otoczenia dworu, który przewiduje regulację i spiętrzenie potoku i restytucję mostu, którego przyczółki są widoczne na osi zamku na południe od folwarku. Koryto ma zostać ujęte podwójnym lub pojedynczym płotkiem faszynowym oraz kamienną okładziną z „dzikim" wątkiem, z trzema rampami i ujęciem wody dla projektowanego stawu. Miejsce to stanie się głównym wejściem do zespołu parkowego, szczególnie przy założeniu, że obecny mostek stanie się na powrót jazem, tworzącym spiętrzenie napełniające staw[16]. Na wysokości rekonstruowanego dworu odcinek potoku[17] staje się szczególnie ważny – będzie miejscem spacerów, akcentowanym starymi jesionami, przechodzącym niżej nad poszerzony, spiętrzony potok. Projekt przewiduje ustawienie w tym miejscu młyna, który ma mieć charakter demonstracji dydaktycznej i ma mieścić prądnicę oświetlającą park, a po drugiej stronie drogi budynki karczmy i browaru – przyszłej rozlewni wody jurajskiej, bowiem w dolinie kształtował się krajobraz związany z energią biegu rzeczki. Tafla stawu w kształcie nerki winna otrzymać oprawę ze świerków znaną z ikonografii i pomost drewniany dla cumowania łódek. Wschodnia część parku oparta o stok i ścianę lasu wydaje się dogodnym miejscem dla zlokalizowania naturalnej sceny i widowni.

Naturalne ukształtowanie dawnego kamieniołomu predestynuje go do wykorzystania na dużą scenę, a stromego zbocza jako widowni, po ścięciu odspojonych części może ono być wykorzystane dla wyprofilowania rzędów widowni, a ewentualny materiał – do właściwego ukształtowania przekroju widowni. Relikty starego pieca wapiennika można wykorzystać jako element sceny. Zbocze należy zabezpieczyć stalową siatką, aby ustrzec się przed spadającymi kamieniami.

Historyczny układ ścieżek parku angielskiego, z aleją leśną łączącą park z zamkiem, jest czytelny w terenie i winien być zachowany, w południowym narożu dochodząc do planowanego amfiteatru i skansenu miejscowej, drewnianej architektury wiejskiej. Wprowadzenie małej architektury winno odbyć się dyskretnie, proponuje się ławki kamienno-drewniane, a taras nad dereniami przy zamku, zgodnie z sugestią prof. Janusza Bogdanowskiego potraktowany starannie, jako południowa ekspozycja, z odtworzoną uprawą winorośli. Oświetlenie powinno być także wprowadzone dyskretnie, co wyklucza wysokie lampy.

Należy wskazać na konieczność kontynuacji rozpoczętej pod nadzorem Wojewódzkiego Konserwatora Przyrody wycinki samosiejek na wzgórzu zamkowym dla uzyskania ekspozycji osi widokowej na zamek. Wzgórze zamkowe do połowy XIX w. pozbawione było drzew.

Założeniem ogólnym jest powszechna dostępność parku i dworu, klarowna ekspozycja fragmentów ogrodów od odtworzenia gotyckiego z zielnikiem i łąki kwietnej, poprzez ozdobne, renesansowe partery kwiatowe na zamkowym podgrodziu, po kwaterowe elementy ogrodu barokowego. Istotnym elementem będzie zaznaczenie fosą suchą przed bramą zamku granicy między parkiem a obronnym zamczyskiem. Przewiduje się możliwość nasadzenia większych drzew w celu wytworzenia czytelnych wnętrz, nawiązujących do kompozycji historycznych.

Projektowane jest wytyczenie systemu tras spacerowych pieszych i rowerowych na dnie doliny oraz okrężnych na jej stokach, wykorzystującego istniejące drogi polne i proponującego nowe trasy. Zamiarem projektantów jest utworzenie wielu miejsc atrakcyjnych krajobrazowo, aby rozładować ruch turystyczny skoncentrowany obecnie wyłącznie w dawnym parku i w pobliżu zamku. Dyrekcja OPN jest również zainteresowana rozładowaniem ruchu turystycznego na zewnątrz parku. Idea KPK wychodzi naprzeciw tym oczekiwaniom. Obok istniejącego czerwonego szlaku rowerowego (Zielonki – Przybysławice – Brzozówka – Korzkiew itd.)

BIBLIOTEKA CYFROWA POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ

proponuje się szlak cudownych wizerunków, m.in. przez Korzkiew i Smardzowice, dodatkowo proponuje się wyłączenie z publicznego obiegu odcinka drogi wokół zamku i zamienienie go na wewnętrzną drogę należącą do zespołu parkowego. Koncepcja wprowadzenia stref ochronnych wiąże się z zakazem wznoszenia nowych budowli, korektami już istniejących, a także generalną poprawą warunków sanitarnych – czystości potoku, niezasypywania jarów śmieciami. Kolejno winny być opracowane projekty szczegółowe wsi Korzkiew i innych wnętrz doliny określające zakres rekultywacji stoków doliny i wskazujące formy architektury, także małej.

Dla zrewaloryzowanego Korzkiewskiego Parku Kulturowego obejmującego obszar od cmentarza kościelnego po wylot doliny Korzkiewki przewiduje się wspólny zarząd: parafii, gminy i inwestora, dla którego wzorem jest założenie parkowe przy willi Decjusza. Należy sądzić, że inwestycja ta da pracę mieszkańcom gminy. Odbudowany dwór wraz z parkiem i zamkiem oraz odtworzone drewniane budynki karczmy i browaru uatrakcyjnią projektowany zespół rekreacyjny, stworzą lepsze możliwości wypoczynku i większe spektrum usług dla turystów.

Literatura (ważniejsza)

Niewalda, W., *Badania fundamentów dworu w Korzkwi*, mps. [w:] Archiwum DPPBC w Krakowie, 1999.

Szczaniecki P., *Zamek w Korzkwi i jego właściciele*, Kraków 1998.

Biegun J., Szlezynger P.S., *Etapy odbudowy zamku w Korzkwi*, [w:] Józef Partyka (red.), *Zróżnicowanie i przemiany środowiska przyrodniczo-kulturowego Wyżyny Krakowsko-Częstochowskiej*, t. 2. *Kultura*, Ojców 2004, s. 99-106.

Szlezynger P.S., *Zamek w Korzkwi i jego otoczenie*, Kraków 2005.

[1] *Słownik Geograficzny Królestwa Polskiego i Innych Krajów Słowiańskich*, IV, Warszawa 1883, s. 436-437; Paweł Sczaniecki, *Zamek w Korzkwi i jego właściciele*, Kraków 1998, 2004; Józef Biegun, P. Szlezynger, *Etapy odbudowy zamku w Korzkwi*, [w:] Józef Partyka (red.), *Zróżnicowane przemiany środowiska przyrodniczego-kulturowego na Wyżynie Krakowsko-Częstochowskiej*, t. 2, Ojców 2004, s. 99-106; Piotr S. Szlezynger, *Zamek w Korzkwi i jego otoczenie*, Kraków 2005 (tam zawarty spis dotychczasowych publikacji: bibliografia dotyczących zamku i dóbr, m.in. Waldemara Niewaldy, Władysława Sobieszczańskiego, Stanisława Tomkowicza, *Dwór obronny, szlachecki z XVI wieku w Korzkwi*, w: Sprawozdania do Badania Historii Sztuki w Polsce, VIII, Kraków 1907, s. 275-285; Eweliny Sukertowej, *Korzkiew*, w: Ziemia, 1923, s. 74; Janusz Smólski, *Zabytki na trasach turystycznych woj. krakowskiego*, Kraków 1975, poz. 25; patrz: bibliografia).

[2] Stanisław Wodzicki (1764-1843) – polityk, botanik, 1815-31 prezes Senatu Rządzącego Rzeczypospolitą Krakowską, przywódca arystokratycznego stronnictwa konserwatywnego, przyczynił się do założenia plantacji miejskich, usypania kopca Kościuszki, po 1831 r. osiadł w majątku Niedźwiedź, autor prac z zakresu botaniki: *O hodowli roślin*, t. 1-6, Kraków 1818-1828, pochowany w kościele Mariackim w Krakowie.

[3] Karolina Grodziska, *Dolina Prądnika w Powstaniu Styczniowym*, [w:] Prądnik, 10, 1995, s. 73-90, Maria Estreicherówna, *Życie towarzyskie i obyczajowe Krakowa w l. 1848-1863*, Kraków 1985, s. 47; „Czas", 1863 r., nr 41 i kolejne numery.

[4] Waldemar Niewalda, *Średniowieczny zamek w Korzkwi w świetle ostatnich badań*, [w:] Teki Krakowskie II/1995, s. 101-112.

[5] Klementyna z Tańskich Hoffmanowa, *Opisy różnych okolic Królestwa Polskiego*, t. 1, Wrocław 1832, s. 255.

[6] Oddział Rycin Biblioteki Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Wrocławiu, a oryginał Dembowskiego w Muzeum Okręgowym w Rzeszowie, gdzie w l. 70. trafił wraz z kolekcją dr. Aleksandra Turka z Krakowa.

[7] Regestr poborowy województwa krakowskiego z 1629 r., wydał Stanisław Inglot, Wrocław 1956.

[8] Zgodnie z relacją p. Stanisława Czecza, krewnego Jolanty Giustiniani (1928-1991) zw. Mincią, aktorki-lalkarki w Teatrze Groteska w Krakowie, kolejne informacje uzyskałem od koleżanek pani Jolanty Giustiniani.

[9] Janusz Bogdanowski (1929-2003) – architekt, konserwator i urbanista, współtwórca wraz z prof. prof. Gerardem Ciołkiem i Zygmuntem Nowakiem krakowskiej szkoły architektury krajobrazu, autor 20 książek i 800 artykułów oraz indywidualnych i zespołowych projektów związanych z ochroną zieleni i krajobrazu kulturowego, wykładowca Politechniki Krakowskiej. Niewalda w 1964 r. napisał pracę magisterską o Korzkwi.

[10] Z. Denisiuk, Instytut Ochrony Przyrody PAN, *Ocena wartości przyrodniczych, krajobrazowych obszaru leśnego i Łąkowego Korzkiewskiego Parku Kultury*, sugeruje włączenie jako enklawy OPN, Kraków 2005.

[11] Kopia w Archiwum IS PAN, oryginał w skali 1:100 w Archiwum Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej w Warszawie oraz Badania fundamentów d. dworu, mps w Archiwum DPPBC.

[12] *Materiały i Sprawozdania Konserwatorskie Województwa Krakowskiego*, Kraków 1968, Maria Majka, *Nie zachowane dwory Ziemi Krakowskiej*, s. 57 i 92-93.

[13] Zgodnie z relacją 80-letniego Jana Łudzika z Korzkwi, którego matka do 1945 r. była kucharką we dworze.

[14] Zgodnie z informacją prof. Marii Łuczyńskiej-Bruzdowej.

[15] Autorzy koncepcji: arch. arch. Kinga Bogdanowska przy konsultacji dr. hab. Zbigniewa Myczkowskiego przewidują nowe punkty – zagospodarowane – kopce widokowe, altany, cichą strzelnicę, dom pielgrzyma itd.

[16] Jerzy Donimirski, *Dezyderaty i wytyczne do projektowania zespołu parkowego i dworu w Korzkwi*, mps w Archiwum DPPBC w Krakowie.

[17] Jerzy Ratomski, Adam Gawor, Magdalena Czechowicz-Ratomska, *Projekt prac remontowych i konserwacji koryta potoku Korzkiew oraz stawu w obrębie parku zamkowego*, Kraków 1998, mps w Archiwum DPPBC.

BIBLIOTEKA CYFROWA POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ